

Anica Perpar

NAJDENI SONETI

1.

Sedim za mizo. V loncu brbota
kosilo. Ne berem časopisa.
V oknu senca lačnega obrisa
rjave mačke. Radio igra...

Potem utihne znana melodija
in poročila bere topli glas,
kako nedaleč tod divja morija,
ki se na srečo več ne tiče nas.

Sedim za mizo. Morda jo pregrinjam
in točim rdeče vino. In drhtim.
In vedno manj sem tu; izginjam

in sunkovito se iz sanj zbudim.
Spet prisluškujem nemim krikom
groze in se sprašujem: kako, kako živim?

2.

Tišina. In jaz jetnica njenih lovk.
Zaman bi v misli druge pobegnila.
Spet sem zatavala v gnusen molk
in se med svoje strahce zaklenila.

Kako tenko uho besede zbira
in išče žarek v črni luknji dna,
kjer mrtev lev po kurje meditira,
dva krokarja pa iščeta mesa.

Ko žalost se v vdanost raztopi,
blazina diha z novo preobleko,
iz rjuh se črna ura skotali,

svoj prostor najde, ravnotežje neko;
kazalec se premika, no, morda stoji
in zopet kimam: bom, seveda bom...

3.

Pogosteje kot včasih, gledam ptice
in prisluškujem jutru, ko se prebudim.
V številnih malih bivajo resnice,
ki jih še vedno zvedeti želim.

Da blizu sem, mi ptice govorijo,
ko čez nebo jih žene Neimenovani,
stvari se rade v šali ponovijo,
začetkov novih ni, zaključki so poznani,

zato naj ne hitim, uči me ptica,
vse se zgodi, kot se zahoče Njemu,
ki svet mu je izbrana govorica

in dobrotljivo dal je mero vsemu,
da ko izgine sonce, solza z lica,
vsak najde mir v ljubljenem objemu.

4.

Na cesti tlijo svetli liki luž
v sončnem siju, preden se zmračí.
Čez polje greva, dvoje lahkih duš,
pred nama senca psa, ki se podi.

V bregu gledava pokopališče,
kjer starša tvoja spita vrsto let
in spodaj njivo, zdaj samo strnišče
in pot peščeno, traktorjevo sled.

To polje naju dobro že pozna,
poslušaj naju, kadar govoriva,
za naju se otroško razigra,

korake šteje tiho, ko molčiva.
 Nekoč, ko naju več ne bo nikjer,
 dve senci bova, v polju pod večer...

5.

Vinograd božji, suhih trt krasote,
 zmrzal je vrtnico v šipek spremenila
 in sever vleče. Sveča bo ugasnila,
 Grmada kaže temni breg samote.

Tam vsi ležijo. Rešeni so stisk
 in srečni, večni bivajo nekje...
 od Laz se sliši vlak in pisk
 je vrisk. Tako življenje gre

do zadnje, čudno nepriznane ure,
 ko čakaš, da čez mejo te puste.
 In ko utihnejo mrtvaške sure,

si tam. Obstalo je srce
 in je, kar je. Saj so o tem brošure,
 a se resnica sama izpove.

6.

Bogastvo las in slabega spomina
 in tesna odprtina za nebese,
 ne kamen, ne odtisa željna glina,
 morda klobuk, morda na njem peresa,

morda čuvajka plinskega ognjišča,
 na mizi prt, na postelji odeja,
 iskalka vztrajna globjega sidrišča,
 vrč sveže vode, ali morda žeja?

Kdo ve? Ko se tako sprašujem,
 sem včasih bliže, kot se zdi, spoznanju,
 da stvar z imenom pravim imenujem.

Se gledam že predolgo v ogledalo?
 Perilo še obesim, vržem enkrat v stroj,
 morda sonetu se ne bo poznalo...